

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण - क्रमांक दोन

करारातील नावे

Jeff Pippenger

2023-08-10

आरंभी काही मूलभूत संदर्भबिंदू समोर ठेवण्याच्या प्रयत्नात मी मागील लेखांमध्ये अनेक गोष्टी अंतर्भूत केल्या आहेत. आता मी सध्याच्या विषयावर अधिक एकाग्रतेने लिहिण्याचा प्रयत्न करीन. आपल्या संयमाबद्दल धन्यवाद.

अगदी आरंभीपासून देव आपण कोण आहे आणि कसा आहे याविषयीची आपली समज वाढविण्याचा प्रयत्न करीत आला आहे. त्या कार्यात, मनुष्यांना त्याच्याविषयी जे प्रकट केले गेले आहे ते समजण्यास सहाय्य व्हावे म्हणून, त्याने अनेक उपायांचा उपयोग केला आहे; आणि त्या उपायांपैकी एक म्हणजे “नावे” यांचा त्याने केलेला उपयोग होय—पवित्र शास्त्रांत देवाला दिलेली अनेक नावे, तसेच त्याच्या निवडलेल्या प्रतिनिधींना दिलेली नावे. तो वाईट आणि चांगुलपणाचे प्रतिनिधी निवडतो.

त्याने आपल्या निवडलेल्या करारबद्ध लोकांतील युगविभागीय बदलांचाही उपयोग इतिहासभर आपल्या स्वभावाच्या आकलनाची क्रमाक्रमाने वृद्धी करण्यासाठी केला आहे. म्हणून, करारबद्ध युगविभागीय बदलांच्या इतिहासांमधूनही विविध प्रकारे त्याच्या स्वभाव व प्रकृतीच्या सत्याच्या प्रकटीकरणाच्या वृद्धीविषयी भाष्य केले जाते.

जर आपण प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायाकडे पुढील अध्यायांसाठी प्रस्तावना आणि किल्ली म्हणून पाहिले, तर आरंभीच्या अध्यायात आपल्याला काही अशा सत्यांचा शोध लागतो की ज्यांचा परिणाम उर्वरित संपूर्ण पुस्तकावर होतो. त्या सत्यांपैकी एक सत्य येशू ख्रिस्त कोण आहे याच्याशी संबंधित आहे, आणि तो केवळ अल्फा आणि ओमेगा आहे इतकाच नव्हे. जर प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायात एखादे सत्य मांडलेले असेल, तर ते निश्चितच अंतिम पिढीसाठी कसोटीचे वर्तमान सत्य आहे; आणि ही अंतिम पिढी म्हणजे पेत्राने ओळख करून दिलेली “निवडलेली पिढी” होय.

ख्रिस्ताच्या स्वभावातील ज्या गुणधर्मांचा आपण अभ्यास करीत आलो आहोत, त्यांपैकी एक म्हणजे ख्रिस्त शेवटापासून आरंभ ओळखतो हा होय. ख्रिस्ताने अनेकांसोबत एका आठवड्यासाठी करार दृढ केला तो काळ, शाब्दिक इस्राएलपासून आध्यात्मिक इस्राएलकडे झालेल्या करारात्मक युगबदलाचे प्रतिनिधित्व करतो. शास्त्रवचनांमध्ये ओळखले जाणारे जे युगबदल आहेत, आणि जे सर्व ख्रिस्ताच्या स्वभाव व अस्तित्वाविषयीच्या ज्ञानाच्या वाढीकडे निर्देश करतात, ते म्हणजे अब्राम, इसहाक, याकोब, योसेफ, मोशे, ख्रिस्त, विल्यम मिलर आणि एकशे चव्वेचाळीस हजार. त्या रेषेवर आणखी एक युगबदलांची रेषा अधिछादित आहे, जी देवाच्या मंडळीच्या सात युगांना ओळख करून देते; ती प्रकटीकरण दोन आणि तीनमधील सात मंडळ्यांनी दर्शविली आहेत; परंतु आपण अद्याप त्यांना स्पर्श करणार नाही. आदाम आणि हव्वा यांच्याबाबतही त्यांच्या पतनापूर्वी आणि पतनानंतर असे दर्शविलेले एक युगबदल होते; आणि अर्थातच, नोहाच्या काळात जलप्रलयापूर्वीपासून जलप्रलयानंतरपर्यंतही युगबदल झाला. या सर्व रेषा आपण हाताळत असलेल्या प्रकाशात योगदान देतात, परंतु आपण आता निवडलेल्या लोकांवर लक्ष केंद्रित करीत आहोत.

कराराच्या आठवड्याच्या प्रारंभी ख्रिस्ताने आपली सेवा आरंभ केली तेव्हा त्याचा बाप्तिस्मा झाला.

येशूचा बाप्तिस्मा होताच तो लगेच पाण्यातून वर आला; आणि पाहा, त्याच्यासाठी आकाश उघडले गेले, आणि त्याने देवाचा आत्मा कबूतराप्रमाणे उतरून स्वतःवर येताना पाहिला; आणि पाहा, आकाशातून एक वाणी झाली, जी म्हणाली, हा माझा प्रिय पुत्र आहे, ज्याच्यामध्ये मी अत्यंत संतुष्ट आहे. मत्तय 3:16, 17.

येशू पाण्याबाहेर वर आला आणि अशा रीतीने कराराच्या आठवड्याची सुरुवात झाली, तेव्हा देवाचे अगदी पहिले शब्द म्हणजे पित्याने केलेली ही घोषणा होती की, येशू हा देवाचा पुत्र आहे. जर आपण “प्रथम उल्लेखाचा नियम” समजत असू, तर हे सत्य सामर्थ्यशाली आहे. जर आपण तो समजत नसलो, तर तितके नाही.

आदिमध्ये देवाने आकाश व पृथ्वी निर्माण केली. आणि पृथ्वी निराकार व शून्य होती; आणि गहिरेपणाच्या पृष्ठभागावर अंधकार होता. आणि देवाचा आत्मा पाण्यांच्या पृष्ठभागावर संचार करित होता. उत्पत्ति १:१, २.

उत्पत्ति पुस्तकाप्रमाणे, अभिषेक समारंभात देवत्वातील तीन व्यक्ती ओळखल्या गेलेल्या आहेत.

येशू हा देवाचा पुत्र, दाविदाचा पुत्र आणि मनुष्याचा पुत्र होता, हे सत्य पुढील साडेतीन वर्षांच्या काळात शास्त्री व फरीशी यांना सतत अस्वस्थ करत राहिले. येशूने आपल्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी संदेष्ट्याप्रमाणे येशूपासून येशू ख्रिस्त असा बदल धारण केला. येशूचा बाप्तिस्मा झाला तेव्हा तो “ख्रिस्त” झाला; याचा अर्थ “अभिषिक्त” असा होतो, आणि हिब्रू भाषेत त्यासाठी “मशीहा” हा शब्द आहे. आणि अर्थातच, इब्री लोक मशीहाची अपेक्षा करित होते, आणि तो दाविदाचा पुत्र असेल, हे त्यांना माहित होते. पृथ्वीच्या इतिहासातील सर्वात पवित्र साडेतीन वर्षांना आरंभ करण्यासाठी जेव्हा त्याचा “अभिषेक” झाला, तेव्हा त्याने पवित्र आत्मा उतरून येताना पाहिला आणि आपल्या पित्याचा आवाज ऐकला.

तो एक अत्यंत गूढ अभिषेकविधी होता, ज्यामध्ये त्याच्याविषयी आणि त्याच्या कार्याविषयी जाहीर करण्यात आलेला संदेश असा होता की, “तो देवाचा पुत्र होता.” यहुद्यांसाठी अधिक भयावह गोष्ट ही केवळ एवढीच नव्हती की तो देवाचा पुत्र होता, तर त्याने देवाचा पुत्र म्हणून — तो प्रत्यक्षात देवच होता — असा दावा केला. अशा प्रकारचा दावा ही ईशनिंदा आहे, असे जे त्यांना समजत होते, त्यात यहुदी कदापि टिकून राहू शकले नाहीत! यहुद्यांची जी द्विधा होती, तीच अब्राहामाची द्विधा आहे—कारण अब्राहाम हा यहुद्यांचा पिता, कराराचा पिता, आणि कराराच्या अटी पाळण्यासाठी आवश्यक असलेल्या विश्वासाचे प्रतीकही होता.

देवाबरोबर करारसंबंधात प्रवेश करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या विश्वासाचे अब्राहामाचे उदाहरण हे मागणी करते की तुमच्या विश्वासाची परीक्षा झाली पाहिजे. अब्राहामाची परीक्षा—ज्यायोगे त्याचा विश्वास खरा होता की तो केवळ उद्दाम अनुमान होता, हे सिद्ध होणार होते—ही यावर आधारलेली होती की तो देवाच्या वचनाचे पालन करील की नाही, जरी ते देवाच्या पूर्वीच्या वचनाला विरोध करणारे भासत असले तरीही. अब्राहामाला ठाऊक होते की मानवबळी देणे म्हणजे खून होय आणि ते त्या काळी तो ज्या मूर्तिपूजक लोकांमध्ये राहात होता त्यांच्या मूर्तिपूजक प्रथांचे प्रतिनिधित्व करित होते. शास्त्री आणि परूशी यांना त्यांच्या कराराच्या आरंभीच्या इतिहासापासून माहित होते की देव एकच देव आहे, आणि येशू स्वतःला दुसरा देव असल्याचा दावा करित आहे, हेही त्यांना माहित होते. त्यांच्या अंतिम परीक्षेद्वारे त्यांची परीक्षा घेतली जात होती.

ऐक, हे इस्राएला: परमेश्वर आमचा देव एकच परमेश्वर आहे. अनुवाद ६:४.

मोजेसने मागील वचन नोंदविलेल्या त्या इतिहासात, देवाने मोजेसला आधीच सांगितले होते की त्या वेळेपासून पुढे तो यहुवा म्हणून ओळखला जाईल. तो केवळ परमेश्वर सर्वशक्तिमान देव म्हणूनच ओळखला जाणार नव्हता, तर त्या क्षणापासून पुढे तो यहुवा म्हणून ओळखला जाणार होता. ज्या इतिहासात तो आपल्या नावांद्वारे प्रकट झालेल्या आपल्या स्वरूपाविषयीची समज अधिकाधिक महान करित आहे, त्याच इतिहासात तो प्राचीन इस्राएलला कठोरपणे हेही कळवीत आहे की देव एकच देव आहे. ख्रिस्ताच्या काळातील यहुद्यांनी याबद्दल काय विचार करावयाचा होता?

नंतर, यरुशलेममध्ये झालेल्या विजयी प्रवेशाच्या परमोच्च क्षणापर्यंत पोहोचलेल्या आपल्या सेवाकार्यात, येशू मुलांना आपली स्तुती गाण्याची परवानगी देत आहे यामुळे यहुदी पुन्हा एकदा थक्क झाले.

आणि जे लोकसमूह पुढे चालले होते आणि जे मागून येत होते, ते मोठ्याने म्हणत होते, “दावीदाच्या पुत्रास होसन्ना; परमेश्वराच्या नावाने जो येतो तो धन्य आहे; सर्वोच्च स्थानी होसन्ना.” मत्तय 21:9.

फरीश्यांना वेडे करून सोडणाऱ्या त्या गाण्याच्या ओळीतील भाग असा होता की त्यात येशूची ओळख दावीदाचा पुत्र म्हणून करण्यात आली होती, आणि त्याचबरोबर दावीदाचा पुत्र हे प्रभूचे नाव आहे, अशीही ओळख त्यात करण्यात आली होती. त्याच्या सेवाकार्याच्या प्रारंभी, विजयी प्रवेशाच्या वेळी, आणि अर्थातच क्रूसाच्या प्रसंगी, या वादामध्ये येशूच्या नावाविषयीची खळबळ समाविष्ट आहे.

मग यहुद्यांचे मुख्य याजक पिलातास म्हणाले, “यहुद्यांचा राजा, असे लिहू नका; तर त्याने, ‘मी यहुद्यांचा राजा आहे,’ असे म्हटले, असे लिहा.” योहान 19:21.

निश्चितच, पिलाताने तो लेख बदलून, “मी आहे, यहुद्यांचा राजा,” असे लिहिले असते, तर ते मूलतः योग्यच ठरले असते; कारण “मी आहे” हेच ते नाव होते, जे येशूने वारंवार स्वतःविषयी मांडले. अर्थात, अशी त्रुटीपूर्ण तर्कपद्धती लावून देवाचे वचन बदलणे—विशेषतः जेव्हा ती क्रूसाची कथा आहे—असे मनुष्य कधीच करणार नाहीत, करणार काय? येशू “यहुद्यांचा राजा” होता, पण तो “मी आहे” हाही होता; म्हणून “मी आहे, यहुद्यांचा राजा” हे विधान एका अर्थी अचूक आहे, परंतु मुद्दा हा नाही.

आरंभीपासून, मध्यकाळभर आणि त्या साडेतीन वर्षांच्या शेवटापर्यंत, त्याचे नाव खळबळीचा एक मुद्दा ठरले होते. करारातील नावांच्या परंपरेविषयी समजून घेण्यासारख्या अनेक गोष्टी आहेत; परंतु येथे मला हे दाखवायचे आहे की प्राचीन इस्राएलच्या शेवटी यहुदी मंडळीत एक हादरा उत्पन्न झाला होता, आणि तो ख्रिस्ताच्या नावाशी संबंधित होता. दावीदाचा पुत्र म्हणून त्याच्याकडे मशीहा असण्याची प्रमाणपत्रे होती; देवाचा पुत्र म्हणून (म्हणजेच देवही असल्याच्या अर्थाने), आणि मनुष्यपुत्र म्हणून, येशूने निवडलेल्या लोकांसमोर एक प्रचंड कसोटी ठेवली. हा मनुष्य स्वतःला देव आणि देवाचा पुत्र असे कसे म्हणू शकत होता, जेव्हा त्यांच्या कराराच्या इतिहासाच्या आरंभी मोशेने देव एकच देव आहे याविषयी इतके स्पष्टपणे सांगितले होते?

तरीही, मनुष्यांमध्ये ख्रिस्ताने वावरण्याचा हाच उद्देश होता. देव त्याच्यामध्ये होता व मनुष्यांना स्वतःशी समेट करून घेत होता, आणि हे तो अशा प्रकारे करीत होता की मनुष्यांना येशू दिसावा; ज्याने स्पष्टपणे व थेट शिकविले की, तुम्ही त्याला पाहिले असेल—तर तुम्ही पित्यालाच पाहिले आहे. हा इतिहास देवाचे निवडलेले लोक म्हणून शाब्दिक इस्राएलच्या समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि प्रारंभी देव कोण आहे व काय आहे याविषयी चिन्हांकित असा एक वाद होता.

आणि फिराऊन म्हणाला, “परमेश्वर कोण आहे, की मी इस्राएलाला जाऊ देण्यासाठी त्याचा आवाज मानावा? मी परमेश्वराला ओळखत नाही, आणि मी इस्राएलाला जाऊही देणार नाही.” निर्गम 5:2.

फरोहा केवळ देवाच्या ज्ञानाविरुद्धच्या नास्तिक बंडखोरीच्या प्रतीकाची अभिव्यक्ती करीत नाही, तर अब्राहामाच्या देवाविषयीच्या इजिप्शियन समजुतीचीही अभिव्यक्ती करीत आहे. आणि परमेश्वराने वारंवार असे म्हटले आहे की, इजिप्तमधील त्याची अद्भुत कृत्ये मानवजातीला तो कोण आहे हे कळावे यासाठी होती. देवाची निवडलेली प्रजा म्हणून प्रत्यक्ष इस्राएलच्या आरंभीच्या इतिहासात अंतकाळाचे प्रतिरूप दिसते.

दोन्ही इतिहासांत देव कोण आहे आणि तो काय आहे याविषयी समजुतीचा अभाव दिसून येतो; हा अभाव त्याच्या विविध नावांशी संबंधित आहे. परंतु आपल्या विचारार्थ अधिक महत्त्वाची गोष्ट अशी की, निवडलेल्या लोक म्हणून इस्राएलच्या समाप्तीच्या काळातील ख्रिस्ताचा इतिहास हे ओळखून देतो की, यहुद्यांनी आपल्या मशीहाला स्वीकारण्यास अडखळण्याचे एक प्रमुख कारण हे होते की, त्यांच्या कराराच्या इतिहासाच्या प्रारंभी देवाच्या वचनाने तो एकच देव आहे, असे घोषित केले होते. किती मोठी द्विधा अवस्था!

आणि त्यानंतर त्यांनी त्याला मुळीच कोणताही प्रश्न विचारण्याचे धाडस केले नाही. आणि तो त्यांना म्हणाला, ते कसे म्हणतात की ख्रिस्त हा दावीदाचा पुत्र आहे? आणि दावीद स्वतः स्तोत्रांच्या पुस्तकात म्हणतो, “प्रभु माझ्या प्रभूस म्हणाला, तू माझ्या उजव्या हाताला बस, जोवर मी तुझे शत्रू तुझ्या पायांखाली पादपीठ करीत नाही.” म्हणून दावीद त्याला प्रभु म्हणतो, तर मग तो त्याचा पुत्र कसा आहे? लूक 20:40-44.

यहूयांसाठीचा हा अंतिम प्रश्नोत्तरांचा काळ आहे, कारण त्या संवादानंतर, “त्यांनी त्याला अजिबात कोणताही प्रश्न विचारण्याचे धैर्य केले नाही.” हरवलेल्या घराण्यासाठीच्या आपल्या सेवाकार्यातील अंतिम प्रश्नाचे त्याने आत्ताच उत्तर दिले होते (आणि भविष्यवाणीच्या कथानकात नेहमीच एक हरवलेले घराणे असते), आणि मग तो “दावीदाचा पुत्र” म्हणून, आणि म्हणूनच मशीहा म्हणून, आपल्या नावाचा विषय उपस्थित करतो. साडेतीन वर्षांच्या संपूर्ण काळात हा वाद त्याच्या विविध नावांचा समावेश करतो, जी त्याच्या स्वभावाचे व प्रकृतीचे प्रतिनिधित्व करतात. सुवार्तातील इतर उताऱ्यांप्रमाणेच, त्याच्या नावाचा उल्लेख प्रारंभी, त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी, आणि मग हरवलेल्या घराण्याशी झालेल्या त्याच्या अंतिम संवादात, विजयी प्रवेशाच्या वेळी आणि क्रुसावर, केला जातो.

येशू शास्त्राच्या प्रश्नाचे उत्तर देत असताना परूशी त्याच्याभोवती जवळ जमले होते. मग त्यांच्याकडे वळून त्याने त्यांना एक प्रश्न विचारला: “ख्रिस्ताविषयी तुम्हांला काय वाटते? तो कोणाचा पुत्र आहे?” हा प्रश्न त्यांच्या मशीहाविषयीच्या विश्वासाची परीक्षा घेण्यासाठी होता,—ते त्याला केवळ मनुष्य मानतात की देवाचा पुत्र, हे दाखविण्यासाठी. अनेक आवाजांनी एकसुरात उत्तर दिले, “दावीदाचा पुत्र.” ही ती पदवी होती जी भविष्यवाणीने मशीहाला दिली होती. येशूने आपल्या सामर्थ्यवान चमत्कारांनी आपले दैवीत्व प्रकट केले, जेव्हा त्याने रोग्यांना बरे केले आणि मेलेल्यांना उठविले, तेव्हा लोक आपापसांत विचारत होते, “हा दावीदाचा पुत्र नाही काय?” सिरोफिनिकी स्त्री, आंधळा बर्तियम आणि इतर अनेकांनी त्याच्याकडे मदतीसाठी आक्रोश केला होता, “हे प्रभु, दावीदाच्या पुत्रा, माझ्यावर दया कर.” मत्तय 15:22. तो यरुशलैमात प्रवेश करीत असताना आनंदाच्या घोषाने त्याचे स्वागत करण्यात आले, “दावीदाच्या पुत्राला होशना: प्रभूच्या नावाने जो येतो तो धन्य आहे.” मत्तय 21:9. आणि त्या दिवशी मंदिरातील लहान मुलांनीही त्या आनंदमय स्तुतिउच्चाराराचा प्रतिध्वनी केला. परंतु येशूला दावीदाचा पुत्र म्हणणाऱ्यांपैकी अनेकांनी त्याचे दैवीत्व ओळखले नाही. दावीदाचा पुत्र हाच देवाचा पुत्र आहे, हे त्यांना समजले नाही.

“ख्रिस्त हा दावीदाचा पुत्र होता, या विधानाला उत्तर देताना येशू म्हणाला, ‘मग दावीद आत्म्यात [देवाकडून येणारा प्रेरणेचा आत्मा] त्याला प्रभू कसा म्हणतो, असे म्हणत, परमेश्वर माझ्या प्रभूस म्हणाला, माझ्या उजव्या हाताकडे बस, जोपर्यंत मी तुझे शत्रू तुझ्या पायांखाली पादपीठ करीत नाही? तर मग दावीद त्याला प्रभू म्हणतो, तर तो त्याचा पुत्र कसा आहे? आणि कोणीही त्याला एक शब्दही उत्तर देऊ शकला नाही; तसेच त्या दिवसापासून पुढे कोणीही त्याला आणखी प्रश्न विचारण्याचे धाडस केले नाही.’” The Desire of Ages, 609.

मशीहा म्हणून त्याचा अभिषेक आणि तो ज्यांना तारण देण्यासाठी आला होता त्यांच्याशी त्याचा शेवटचा संवाद हा त्याच्या दैवीत्वाविषयी, त्याच्या नावांच्या प्रतीकात्मकतेविषयी आणि अर्थातच पहिल्या उल्लेखाच्या नियमाविषयी होता. येशू यहूयांसाठीचे आपले थेट कार्य समाप्त करताना आध्यात्मिक दावीदाविषयी शिकविण्यासाठी प्रत्यक्ष दावीदाचा इतिहास वापरतो. प्रभु जेव्हा प्रभुला त्याच्यासह सिंहासनावर बसण्यास सांगतो, तेव्हा दावीद त्याविषयी का भाष्य करील? कारण आरंभीचा राजा दावीद शेवटी येणाऱ्या आध्यात्मिक राजा दावीदाचे प्रतिनिधित्व करतो. हरविलेल्या घराण्याला येशूने केलेले अंतिम विधान योग्य रीतीने समजून घेण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे पहिल्या उल्लेखाचा नियम लागू करता येणे; आणि तुम्हाला तो नियम माहीत नसेल, तर ते करता येणार नाही.

हरविलेल्या घराण्यास दिलेल्या त्याच्या अंतिम विधानाचा अर्थ समजून घेण्यासाठी “प्रथम उल्लेखाच्या नियमाचे” आकलन आवश्यक होते. येशूने आपल्या अंतिम विधानासाठी हरविलेल्या घराण्यासमोर सत्य मांडताना दावीद आणि दावीदाचा पुत्र यांचा उपयोग केला. कारण ते शेवटी दावीदाचे घराणेच होते. म्हणून येशूने पिता (दावीद) याला घेतले आणि त्यास (दावीदाचा पुत्र) याच्याकडे वळविले; तसेच त्याने पुत्राला (दावीदाचा) घेतले आणि त्यास त्याच्या पित्याकडे (दावीदाकडे) वळविले. जसे एलियाच्या संदेशाविषयी “अंतकाळात” करावयाचे आहे असे भविष्य सांगितले गेले आहे, तसे त्याने पित्याला लेकराकडे वळविले. प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएलाला दिलेला तो त्याचा अंतिम संदेश होता, आणि तो एक एलियाचा संदेश होता, कारण तो प्रथम उल्लेखाच्या नियमावर आधारित होता. म्हणून प्रथम उल्लेखाचा नियम हाही स्वतः त्या नियमावर आधारित असल्यामुळे, येशूच्या संदेशास एलियाचा संदेश असल्याचे

पुष्टी करतो. प्रथम उल्लेखाचा नियम अशी मागणी करतो की, जर योहान बाप्टिस्ताचा एलियाचा संदेश हा इस्राएलाच्या हरविलेल्या घराण्यास दिलेल्या अंतिम इशान्याच्या संदेशातील पहिला होता, तर त्यांना दिलेला अंतिम संदेश हाही एलियाचा संदेश असलाच पाहिजे. आणि तसेच झाले...

हे सर्व सांगितल्यावर, आता मी त्यातून प्रथम उल्लेखाच्या नियमावर—अल्फा आणि ओमेगा—आधारित एक मुद्दा मांडू इच्छितो. प्राचीन इस्राएलच्या प्रारंभी देव कोण आहे आणि देव काय आहे याविषयीच्या समजुतीवर एक वाद होता, आणि त्याने प्राचीन इस्राएलच्या शेवटी त्याच वादाचे प्रतिरूप दर्शविले. प्राचीन इस्राएलच्या शेवटी, ख्रिस्ताच्या कार्यामध्ये हरविलेल्या इस्राएलच्या घराण्याला देव कोण आहे आणि देव काय आहे हे शिकविणे समाविष्ट होते. समाप्तीच्या इतिहासात ख्रिस्ताविरुद्ध असा एक प्रतिकार होता, जो प्रारंभी स्थापित झालेल्या मूळ सत्यावर आधारित होता. आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएलच्या इतिहासातही तीच भविष्यवाणीसूचक वैशिष्ट्ये आढळतील.

ॲडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी, इतिहासकार आम्हांस सांगतात की मिलराइट लोक मुख्यत्वे दोन ख्रिस्ती पंथांतील होते: मेथडिस्ट आणि ख्रिस्तियन कनेक्शन. मेथडिझमच्या प्रमुख श्रद्धा योग्य ख्रिस्ती जीवनपद्धती जगण्यावर आधारित होत्या. त्यांच्याकडे “पद्धत” होती. ख्रिस्तियन कनेक्शनची प्रमुख धारणा कॅथोलिक त्रित्व-सिद्धांतावरील विरोध अशी संक्षेपाने मांडता येईल.

माझ्या संशोधनानुसार, मिलेराइट्सच्या नेतृत्वातील जवळजवळ सर्वजण ख्रिस्ती कनेक्शनच्या त्या सिद्धांताला धरून होते. सेव्हन्थ-डे ॲडव्हेंटिस्ट रिफॉर्म मूव्हमेंट (SDARM)च्या अनेक शाखा आजही “त्रित्वविरोध” या मूळ मिलेराइट समजुतीला मान्यता देतात व तिचा प्रसार करतात. जे पायनिअर समजुतीला धरून राहतात, त्यांच्यासाठी एक द्विधा (आणि सध्याच्या वादाचा स्रोत) असा होता आणि सदैव राहिल की, सिस्टर व्हाइट यांनी ज्या अनेक व विविध उताऱ्यांमध्ये त्यांच्या मते ते ज्या सिद्धांतिक भूमिकेला धरून राहतात व तिचा प्रसार करतात, त्या भूमिकेला थेट विरोध केला आहे, त्यांना त्यांनी कसा प्रतिसाद द्यावा?

“मला असे सांगण्याची सूचना देण्यात आली आहे की, जे लोक उन्नत वैज्ञानिक कल्पनांचा शोध घेत आहेत, त्यांच्या भावना विश्वास ठेवण्याजोग्या नाहीत. पुढीलप्रमाणे मांडणी केली जाते: ‘पिता अदृश्य प्रकाशासारखा आहे; पुत्र मूर्त स्वरूप धारण केलेल्या प्रकाशासारखा आहे; आत्मा सर्वत्र पसरणाऱ्या प्रकाशासारखा आहे.’ ‘पिता अदृश्य वाफेसारखा दवासमान आहे; पुत्र सुंदर रूपात एकत्र झालेल्या दवासारखा आहे; आत्मा जीवनाच्या आसनावर पडलेल्या दवासारखा आहे.’ आणखी एक मांडणी: ‘पिता अदृश्य वाफेसारखा आहे; पुत्र शिसवर्णी ढगासारखा आहे; आत्मा कोसळलेल्या आणि ताजेतवाने करणाऱ्या सामर्थ्याने कार्य करणाऱ्या पावसासारखा आहे.’”

“ही सर्व आत्मावादी प्रतिमा केवळ शून्यता आहेत. त्या अपूर्ण, असत्य आहेत. त्या त्या महिम्याला दुर्बल करतात व कमी लेखतात, ज्याची तुलना कोणत्याही भौतिक साम्याशी होऊ शकत नाही. देवाची तुलना त्याच्या स्वतःच्या हातांनी निर्माण केलेल्या वस्तूंशी होऊ शकत नाही. या केवळ पृथ्वीवरील गोष्टी आहेत, मनुष्याच्या पापांमुळे देवाच्या शापाखाली दुःख भोगत आहेत. पित्याचे वर्णन पृथ्वीवरील गोष्टींनी करता येत नाही. पिता देहधारी स्वरूपात देवत्वाच्या सर्व परिपूर्णतेचे परिपूर्णत्व आहे, आणि मर्त्य दृष्टीला अदृश्य आहे.”

“पुत्रामध्ये देवत्वाची सर्व परिपूर्णता प्रगट झालेली आहे. देवाचे वचन त्याला ‘त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाची स्पष्ट प्रतिमा’ असे घोषित करते. ‘कारण देवाने जगावर एवढी प्रीति केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, यासाठी की जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये, तर त्याला अनंतकाळचे जीवन मिळावे.’ येथे पित्याचे व्यक्तिमत्त्व दर्शविलेले आहे. ”

“ख्रिस्ताने स्वर्गारोहण केल्यानंतर पाठविण्याचे वचन दिलेला सांत्वनकर्ता म्हणजे देवत्वाच्या सर्व परिपूर्णतेतील आत्मा होय, जो ख्रिस्ताला वैयक्तिक तारणारा म्हणून स्वीकारणाऱ्या व त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांना दैवी कृपेचे सामर्थ्य प्रगट करून दाखवितो. स्वर्गीय त्रयीत तीन सजीव व्यक्ती आहेत; आणि या तीन महान सामर्थ्यांच्या—पिता, पुत्र, आणि पवित्र आत्मा—नावाने, जे जिवंत विश्वासाने ख्रिस्ताचा स्वीकार करतात त्यांचा

बाप्टिस्मा केला जातो, आणि ख्रिस्तामधील नवे जीवन जगण्याच्या त्यांच्या प्रयत्नांत ही सामर्थ्ये स्वर्गाच्या आज्ञाधारक प्रजाजनांबरोबर सहकार्य करतील.” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

या उताऱ्यात “ज्यांच्या भावना” पित्याचे, पुत्राचे आणि आत्म्याचे वर्णन “पृथ्वीवरील गोष्टींनी” करित होत्या, त्यांची ओळख पटविली आहे. मग ती म्हणते, “पित्याचे वर्णन पृथ्वीवरील गोष्टींनी करता येत नाही.” ती येथे जे दोन मुद्दे मांडते त्यांची नोंद घ्या, जरी त्यांपैकी एक विरोधाभासासारखा वाटू शकतो. ती देवत्वाचे असे एक खोटे वर्णन दाखवित आहे की, जर तसे म्हणायचे तर, ते तीन देव ओळखते. ते देवत्वाचे खोटे वर्णन आहे; परंतु देवत्वाची ती खोटी व्याख्या चुकीची आहे याविषयी—कारण त्यात देवत्वामधील देवांची संख्या चुकीची आहे—ती काहीही टिप्पणी करत नाही.

तसेच लक्षात घ्या की ती असे म्हणते की पृथ्वीवरील गोष्टींचा उपयोग पित्याचे वर्णन करण्यासाठी करता येत नाही. त्या अगदी विधानातच, ती स्वतः पृथ्वीवरील गोष्टींचाच उपयोग करित आहे. मुले, माता, पिता, आत्मा आणि चुलत भाऊबंद असतात ते मानवांनाच. आणि येशू आपल्याला सांगतो की नव्याने निर्माण झालेल्या पृथ्वीवरील स्वर्गात पुढे विवाह करणे राहणार नाही, कारण आपण देवदूतांसारखे असू. तेथे पुरुष आणि स्त्री असे देवदूत नाहीत. मानव जे शब्द एकमेकांशी असलेल्या त्यांच्या नातेसंबंधांची व्याख्या करण्यासाठी वापरतात, तेच शब्द देवाने आपल्या स्वभावाविषयी आणि चारित्र्याविषयी आपल्याला शिकविण्यासाठी वापरले आहेत; परंतु देवाच्या चारित्र्य व स्वभावाविषयी मनुष्यांना शिकविण्यासाठी प्रेरणेने वापरलेल्या “पृथ्वीवरील गोष्टी” ह्याही अपूर्ण आहेत.

आपल्याला असे कळविण्यात आले आहे की, “स्वर्गीय त्रयीतील तीन जिवंत व्यक्ती आहेत” ... “पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा.” या तीन व्यक्तींशी सांसारिक अध्यात्मवादी भावना जोडणे घृणास्पद आहे; परंतु देवत्वाच्या बायबलनिष्ठ व्याख्येशी “या तीन महान शक्तींचे नाव” जोडणे घृणास्पद नाही.

भविष्यवक्त्या असे म्हणते की, देवत्व बनविणाऱ्या त्या तीन महान सामर्थ्यांचे “नाव” म्हणजे पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा होय. प्रत्येक बायबलसत्याप्रमाणेच, ओळीनंतर ओळ एकत्र आणल्यावर, संपूर्ण साक्षीत प्रकट करण्यात आलेला प्रत्येक मार्गचिन्ह समाविष्ट असला पाहिजे. भविष्यवक्त्यांच्या साक्षी एकत्रित केल्या पाहिजेत. दानियेल ख्रिस्ताला पालमोनी हे नाव देतो (इतर नावांबरोबर, परंतु हे केवळ एक उदाहरण आहे). योहान त्याला अल्फा आणि ओमेगा म्हणतो आणि मोशे त्याला यहोवा म्हणतो. एलेन व्हाइट यांच्या मते, त्याचे नाव पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा असे आहे.

“सैतान हा... सतत बनावट गोष्टी पुढे रेटत असतो—सत्यापासून दूर नेण्यासाठी. सैतानाची अगदी शेवटची फसवणूक ही देवाच्या आत्म्याच्या साक्षीला निष्फळ ठरविण्याची असेल. ‘दृष्टान्त नसता लोक नाश पावतात’ (नीतिसूत्रे 29:18). सैतान चातुर्याने, निरनिराळ्या प्रकारांनी आणि विविध साधनांद्वारे कार्य करील, जेणेकरून देवाच्या अवशिष्ट लोकांचा खऱ्या साक्षीवरील विश्वास डळमळीत व्हावा.”

“साक्षीवचने यांच्याविरुद्ध एक असा द्वेष भडकविला जाईल, जो सैतानी असेल. त्यांच्याविषयी मंडळ्यांच्या विश्वासाला डळमळीत करणे ही सैतानाची कार्ये असतील, आणि याचे कारण असे: जर देवाच्या आत्म्याच्या इशारे, ताडना आणि सल्ले यांकडे लक्ष दिले गेले, तर सैतानाला आपले फसवेपण आणण्यासाठी आणि आत्म्यांना आपल्या भ्रमांमध्ये बांधून ठेवण्यासाठी इतका स्पष्ट मार्ग मिळू शकणार नाही.” Selected Messages, book 1, 48.

या उताऱ्यातील एक संक्षिप्त उपबिंदू. देवाच्या वचनाकरिता आणि येशूच्या साक्षीकरिता योहानास पात्रोस येथे निर्वासित करण्यात आले आहे. तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशासाठी दोन उद्दिष्ट श्रोते आहेत—अॅडव्हेंटिझमच्या बाहेरील आणि अॅडव्हेंटिझमच्या आतील. योहान असा एक अॅडव्हेंटिस्ट दर्शवितो की जो केवळ बायबलप्रती आपल्या आज्ञापालनामुळे जगाकडून छळ सहन करित नाही, तर भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या लिखाणांप्रती आपल्या आज्ञापालनामुळेही छळ सहन करित आहे. भविष्यवाणीच्या आत्म्याविरुद्ध जो छळ उभा केला जातो, तो बाहेरून नव्हे, तर आतून येतो.

प्राचीन इस्राएलाच्या आरंभी, मिसरमध्ये चारशे वर्षे घालवल्यानंतर, जे निवडलेले कराराचे लोक होणार होते त्यांनी यापुढे शब्बाथ पाळत नव्हते. त्यांना ख्रिस्ताचे चारित्र्य किंवा स्वभाव माहीत नव्हते. बंदिवासात असताना त्यांनी देवाविषयी गैरसमज स्वीकारले होते आणि तेच त्यांनी आपल्या मनांत बिंबविले होते. दहा पीडा; लाल समुद्रातील सुटका; स्वर्गीय मन्ना; पवित्रस्थान व त्यातील सर्व उपकरणे; पवित्र विधी; अंगण, पवित्रस्थान आणि परमपवित्रस्थान; देवाचा नियम; त्यांच्या बरोबर चालणारा खडक; त्यांच्या बरोबर चालणाऱ्या त्या खडकातून निघालेले पाणी, आणि अगदी खांबावरील सर्पसुद्धा—हे सर्व त्यांच्या निवडलेल्या लोकांमध्ये देवाविषयीचे ज्ञान वाढविण्यासाठीच उद्दिष्टित होते. ते एक क्रमशः उलगडत जाणारे शिक्षण होते. ते क्रमशः उलगडत जाणारे शिक्षण तेव्हापर्यंत चालू राहिले, जोपर्यंत शास्त्र्यांना “त्याला पुढे काहीही विचारण्याचे धाडस झाले नाही,” आणि मग त्याने त्यांच्याबरोबर उघड चर्चेत ते आणखी कोणता विषय घेतील यातील अगदी शेवटचा विषय ओळखून सांगितला; आणि तो दाविदाच्या नावाविषयी, तसेच ख्रिस्त कोण आहे आणि काय आहे, याविषयी होता.

आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएलच्या प्रारंभी, आध्यात्मिक बाबेलमधील 1260 वर्षांनंतर, जे निवडलेले करारातील लोक होणार होते ते यापुढे शब्बाथ पाळत नव्हते. त्यांना ख्रिस्ताचे चरित्र किंवा स्वरूप माहीत नव्हते. बंदिवासात असताना त्यांनी देवाविषयीच्या ज्या गैरसमजुती आत्मसात केल्या होत्या, त्यांनाच ते धरून होते. अॅडव्हेंटिझमचा इतिहास, त्यातील सर्व मैलाचे दगड, धर्मत्याग, तडजोडी आणि अंतर्गत संघर्षांसह, 1880 च्या दशकात अशा एका टप्प्यावर पोहोचला की *The Desire of Ages* प्रकाशित झाले. त्या पुस्तकाच्या पृष्ठ 671 वर अधिष्ठित असलेली देवत्वाविषयीची एक समज, अठराव्या शतकातून आलेल्या समजेपेक्षा फार पुढे विकसित झालेली आहे.

प्राचीन इस्राएलाच्या समाप्तीच्या काळात देवत्वाविषयीच्या मर्यादित समजुतीमुळे एक वाद निर्माण झाला होता; ती समज त्याच्या प्रारंभीच्या इतिहासातील आकलनावर आधारित होती. येशूची साक्ष असे म्हणते की, पिता असो, पुत्र असो किंवा पवित्र आत्मा असो, ते सर्व “देहधारीपणे देवत्वाच्या परिपूर्णतेने” युक्त आहेत (Colossians 2:9). बायबलची साक्ष असे म्हणते, “हे इस्राएला, ऐक: परमेश्वर आपला देव एकच परमेश्वर आहे” (Deuteronomy 6:4).

आधुनिक इस्राएल देवत्वाविषयी विविध प्रकारच्या कल्पना मानतो, आणि त्यांपैकी केवळ एकच योग्य आहे. आधुनिक इस्राएलच्या शेवटी, कृपाकाळ अद्याप टिकून असताना, देव आपल्या स्वभावाचे प्रकटीकरण करण्याचे कार्य पूर्ण करील. यहुद्यांसाठी त्याने हेच केले, आणि तो कधीही बदलत नाही. हे निश्चित आहे की आपण अनंतकाळभर देवाच्या स्वरूपाविषयी आणि स्वभावाविषयीच्या आपल्या समजुतीत वाढत राहू; परंतु सत्याची एक उद्देशपूर्ण भविष्यवाणीपर रेषा आहे जी देवाने आपल्या लोकांना स्वतःविषयी शिक्षित करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचे प्रदर्शन करते, आणि तो इतिहास आता तो शिकवू इच्छित असलेल्या शिक्षणाचा एक भाग आहे; आणि त्या शैक्षणिक प्रक्रियेविषयी भविष्यवचनातील वचनात आढळणारी माहिती, कृपाकाळाच्या समाप्तीशी सुसंगत असा या चर्चेचा शेवट दर्शविते.

“ख्रिस्त हा पूर्व-अस्तित्व असलेला, स्वयं-अस्तित्व असलेला देवाचा पुत्र आहे.... आपल्या पूर्व-अस्तित्वाविषयी बोलताना, ख्रिस्त मनाला अनादि युगांमधून मागे घेऊन जातो. तो आपल्याला खात्री देतो की असा कधीच काळ नव्हता की जेव्हा तो सनातन देवाबरोबर घनिष्ठ सहवासात नव्हता. ज्याच्या वाणी ऐकण्यात त्या वेळी यहुदी लोक मग्न होते, तो देवाबरोबर त्याच्याकडे वाढविलेल्या एकाप्रमाणे होता.” Signs of the Times, August 29, 1900.

“तो देवाबरोबर समसमान होता, अनंत आणि सर्वशक्तिमान होता.... तो सनातन, स्वयंअस्तित्व असलेला पुत्र आहे.

“देवाचे वचन ख्रिस्ताच्या मानवतेविषयी बोलते, जेव्हा तो या पृथ्वीवर होता; परंतु ते त्याच्या पूर्वअस्तित्वाविषयीही ठामपणे बोलते. वचन हे एक दैवी अस्तित्व म्हणून, अगदी देवाचा सनातन पुत्र म्हणून, आपल्या पित्याशी ऐक्य आणि एकत्वामध्ये अस्तित्वात होते. अनादिकालापासून तो कराराचा मध्यस्थ होता, तोच असा एक, ज्याच्यामध्ये पृथ्वीवरील सर्व राष्ट्रे, यहुदी आणि अन्यजाती दोन्ही, जर त्यांनी त्याचा स्वीकार केला, तर आशीर्वादित होणार

होती. 'वचन देवाजवळ होते, आणि वचन देव होते.' मनुष्य किंवा देवदूत निर्माण होण्यापूर्वी, वचन देवाजवळ होते, आणि देव होते." Review and Herald, April 5, 1906.

या उताऱ्यात ती योहानाच्या अगदी पहिल्या शब्दांमधून उद्धरण देते.

आदीमध्ये वचन होते, आणि वचन देवाबरोबर होते, आणि वचन देव होते. हेच आदीमध्ये देवाबरोबर होते. सर्व काही त्याच्याद्वारे निर्माण झाले; आणि जे निर्माण झाले आहे त्यापैकी एकही गोष्ट त्याच्यावाचून निर्माण झाली नाही. योहान 1:1-3.

आरंभी किमान दोन देव होते, कारण योहानाने स्पष्टपणे म्हटले आहे, "वचन देव होता आणि देवाबरोबर होता." उत्पत्तीच्या पहिल्या वचनात हिब्रू शब्द "Elohim" याचा अनुवाद देव असा केला आहे. देवाच्या वचनात अनेकदा "Elohim" हा शब्द व्याकरणरचनेत एकवचनी देव ओळखण्यासाठी वापरला जातो, तरीसुद्धा तो बहुवचनच आहे. योहान आपल्या या विषयावरील दुसऱ्या साक्षीद्वारे त्या वचनातील "Elohim" हा एकवचनी देव आहे, या विचाराची शक्यता दूर करतो. त्याची साक्ष किमान दोन देव स्थापन करते.

प्रॉफेसीच्या आत्म्याचे समर्थन करीत असल्याचा दावा करणाऱ्या प्रतित्रित्ववाद्यांसाठी आणखी अधिक चिंताजनक गोष्ट अशी आहे की, आरंभी "देवाचा आत्मा पाण्याच्या पृष्ठभागावर संचार करीत होता." पाण्यावर संचार करणारा हा "आत्मा" पिता होता की पुत्र, अथवा सिस्टर व्हाईट ज्याप्रमाणे त्यांचा उल्लेख करतात त्यानुसार तो स्वर्गीय त्रिकुटातील तिसरा व्यक्ती होता? योहानाने आपल्या सुवार्तेत पहिल्या तीन वचनांनंतर हे शब्द लिहिले आहेत.

त्याच्यामध्ये जीवन होते; आणि ते जीवन मनुष्यांचे प्रकाश होते. आणि प्रकाश अंधारात प्रकाशतो; परंतु अंधाराने त्याला ग्रहण केले नाही. योहान 1:4, 5.

उजेड आणि अंधार यांचा उल्लेख उत्पत्तीच्या प्रारंभी जे म्हटले आहे त्याच्याशी पूर्णपणे सुसंगत आहे.

आणि देव म्हणाला, प्रकाश होवो; आणि प्रकाश झाला. आणि देवाने प्रकाश पाहिला की तो चांगला आहे; आणि देवाने प्रकाशाला अंधारापासून वेगळे केले. उत्पत्ति १:३, ४.

देवत्वाच्या परिचयानंतर येणाऱ्या सृष्टीकथनातील विषय असलेल्या प्रकाशाविषयीच्या या दोन समांतर उताऱ्यांकडे आपण लवकरच पुन्हा वळू. प्रारंभी, सर्वप्रथम ज्याविषयी सत्य मांडले जाते ते म्हणजे देवत्वाची रचना किंवा स्वरूप. परंतु हा उतारा दुसऱ्या अध्यायाच्या तिसऱ्या वचनपर्यंत थांबत नाही; तेथे आपण पाहतो की सृष्टीतील अंतिम तीन शब्द तीन हिब्रू अक्षरांनी सुरू होतात, आणि ती अक्षरे एकत्र येऊन "सत्य" असा अनुवादित होणारा शब्द तयार करतात.

सृष्टीच्या वृत्तांताची सुरुवात देवत्वाचा परिचय करून देते; त्यानंतर त्याच्या वचनाची सृजनशील शक्ती मांडते; आणि मग सत्य, तिसऱ्या देवदूताचा संदेश, तसेच अल्फा आणि ओमेगा यांनी दर्शविलेल्या देवाच्या नावाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या दैवी स्वाक्षरीने तो उतारा समाप्त करते.

आणि सातव्या दिवशी देवाने जे कार्य केले होते ते पूर्ण केले; आणि जे सर्व कार्य त्याने केले होते त्यापासून तो सातव्या दिवशी विसावला. आणि देवाने सातव्या दिवसाला आशीर्वाद दिला, आणि तो पवित्र केला; कारण त्यात देवाने जे सर्व निर्माण करून केले होते त्या आपल्या सर्व कार्यापासून तो विसावला होता. उत्पत्ति २:२, ३.

देवाच्या वचनात शिकविलेल्या पहिल्या सत्यांचा शेवट हा त्या उताऱ्याचा परमोच्च बिंदू आहे. तो "देव," "निर्मिले" आणि "घडविले" या तीन शब्दांनी समाप्त होतो; अशा रीतीने तो उताऱ्याच्या आरंभीलाच अधोरेखित करतो, परंतु तितक्याच महत्त्वाने सातव्या-दिवसाच्या शब्बाथवरही भर देतो. शब्बाथ हा अर्थातच सृष्टीचे प्रतीक आहे आणि देव व त्याच्या निवडलेल्या लोकांमधील चिन्ह आहे. "सत्य" हे सृष्टीविषयक त्या अंतिम तीन शब्दांच्या प्रारंभी येणाऱ्या तीन अक्षरांत दर्शविलेले आहे. ही साक्ष शब्बाथाच्या सत्याचे महत्त्व व गांभीर्य किती मोठे आहे हे अधोरेखित करते; परंतु तितकेच गंभीर असे हेही आहे की ती तीन अक्षरे पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या तीन

पायऱ्यांचेही प्रतिनिधित्व करतात. अशा प्रकारे, बायबलच्या अगदी पहिल्याच उताऱ्यात देवाच्या सर्जनशील सामर्थ्याचे चिन्ह म्हणून शब्बाथ ओळखला जातो, तसेच तो काळाच्या समाप्तीला कसोटीचा मुद्दा म्हणूनही निर्दिष्ट केला जातो. बायबलमधील शेवटचे पुस्तक, योहानाने आपल्या सुवार्तेत दिलेल्या साक्षीसोबत जाण्यासाठी तिसरा साक्षीदार पुरविते.

आशियातील सात मंडळ्यांना योहानाकडून: जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे, त्याच्याकडून; आणि त्याच्या सिंहासनासमोर असलेल्या सात आत्म्यांकडून; आणि येशू ख्रिस्ताकडून तुम्हांला कृपा व शांती असो. तो विश्वासू साक्षी, मेलेल्यांतून प्रथम जन्मलेला, आणि पृथ्वीवरील राजांचा अधिपती आहे. ज्याने आपल्यावर प्रेम केले, आणि आपल्या स्वतःच्या रक्ताने आपल्याला आपल्या पापांतून धुऊन शुद्ध केले, आणि आपल्याला देव व त्याचा पिता यांच्यासाठी राजे व याजक केले, त्यालाच युगानुयुगे गौरव व अधिराज्य असो. आमेन. पाहा, तो मेघांसह येत आहे; आणि प्रत्येक डोळा त्याला पाहील, आणि ज्यांनी त्याला भोसकले त्यांनीही; आणि पृथ्वीवरील सर्व वंश त्याच्यामुळे विलाप करतील. होय, आमेन. "मी अल्फा आणि ओमेगा आहे, आरंभ आणि अंत आहे," असे प्रभु म्हणतो, "जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे, तो सर्वशक्तिमान."

मी योहान, जो तुमचा भाऊ आहे आणि येशू ख्रिस्तामधील क्लेश, राज्य आणि धीर धरणे यांत तुमचा सहभागी आहे, देवाच्या वचनासाठी व येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीसाठी पतमोस नावाच्या बेटावर होतो. प्रभूच्या दिवशी मी आल्यात होतो, आणि माझ्या मागून कर्ण्यांच्या नादासारखा एक मोठा आवाज ऐकला, जो म्हणत होता, मी अल्फा आणि ओमेगा, पहिला आणि शेवटचा आहे; आणि, तू जे पाहतोस ते एका पुस्तकात लिही, आणि ते आशियातील सात मंडळ्यांकडे पाठव; इफिसुस, स्मुर्ना, पर्गमोस, थुआतीरा, सार्दिस, फिलादेल्फिया, आणि लाओदिकीया यांकडे. प्रकटीकरण १:४-११.

प्रकटीकरण पुस्तकाच्या पहिल्या अध्यायातील पहिल्या तीन वचनांमध्ये अंतिम इशान्याचा संदेश कोणता आहे आणि तो संदेश देवाकडून मानवजातीपर्यंत कशा प्रकारे पोहोचविला जातो, हे ओळखून दिले आहे. तसेच, तो येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण आहे, असेही त्यात म्हटले आहे; अशा प्रकारे प्रकटीकरण पुस्तक आणि दानियेल पुस्तक यांमध्ये भेद अधोरेखित केला आहे. एक भविष्यवाणी आहे, तर दुसरे प्रकटीकरण आहे.

"प्रकटीकरणामध्ये बायबलमधील सर्व पुस्तके एकत्र येतात आणि समाप्त होतात. येथे दानिएलच्या पुस्तकाची परिपूर्ती आहे. एक भविष्यवाणी आहे; दुसरे प्रकटीकरण आहे. जे पुस्तक मुद्रांकित केले गेले होते ते प्रकटीकरण नव्हते, तर शेवटच्या दिवसांशी संबंधित दानिएलच्या भविष्यवाणीचा तो भाग होता. देवदूताने आज्ञा दिली, 'परंतु तू, हे दानिएला, या वचनांना बंद कर आणि पुस्तकाला शेवटच्या काळापर्यंत मुद्रांकित कर.' दानिएल 12:4." प्रेषितांची कृत्ये, 585.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकामध्ये भविष्यवाणीच्या अशा ओळी आहेत की ज्या ओळखल्या जाव्यात आणि ओळीवर ओळ अशा रीतीने एकत्र आणल्या जाव्यात. त्या सर्व भविष्यवाणीच्या ओळींचा शेवट प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात होतो; परंतु जे पुस्तक मुद्रांकित केले गेले होते ते प्रकटीकरणाचे पुस्तक नव्हते, आणि केवळ दानिएलाचे पुस्तकच मुद्रांकित केले गेले होते असेही नव्हते; तर दानिएलाच्या पुस्तकात जे मुद्रांकित केले गेले होते ते म्हणजे "शेवटच्या दिवसांशी संबंधित दानिएलाच्या भविष्यवाणीचा तो भाग."

"शेवटचे दिवस" यांचा सामान्य अर्थाने बोध होऊ शकतो; परंतु त्यांना प्रेरित वचने म्हणून समजून घेताना, (आणि ती तशीच आहेत) "शेवटचे दिवस" या अभिव्यक्तीला कोणतेही भविष्यसूचक प्रतीकात्मक महत्त्व जोडलेले आहे काय, याचाही आपण विचार केला पाहिजे. "शेवटचे दिवस" हा भविष्यसूचक इतिहासातील एक विशिष्ट कालखंड आहे, ज्याला पुष्कळ पुराव्यांच्या रेषांचा आधार आहे. निकट भविष्यात मी तो इतिहास मांडण्याची आशा बाळगतो. तो विशेषतः 1798 पासून कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंतचा इतिहास आहे. हे ओळखण्याचा एक मार्ग असा आहे की प्रत्यक्ष पवित्रस्थान-सेवेत वर्षातील एक दिवस न्यायाचे प्रतिनिधित्व करीत असे, आणि तो म्हणजे प्रायश्चिन्ताचा दिवस. त्या प्रत्यक्ष समारंभाने सिस्टर व्हाईट ज्याला प्रतिरूप-विरोधी प्रायश्चिन्ताचा दिवस म्हणतात त्याचे पूर्वप्रतिरूप दर्शविले.

भविष्यसूचक किंवा आध्यात्मिक प्रायश्चित्ताचा दिवस हा कृपाकालातील “शेवटच्या दिवसांचे” प्रतिनिधित्व करतो; तो अंतिम न्यायाच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो.

दानिएलमधील जी भविष्यवाणी मुद्रांकित करण्यात आली होती ती द्विविध होती. त्यांपैकी एक भविष्यवाणी अंतिम दिवसांशी संबंधित होती, जी मिलेराइटांनी ओळखली आणि जिने न्यायनिवाड्याच्या प्रारंभाची घोषणा केली. दानिएलमधील त्या उताऱ्याचे प्रतिनिधित्व आठव्या आणि नवव्या अध्यायांतील उलई नदीच्या दर्शनाद्वारे केले आहे. दानिएलमध्ये मुद्रांकित करण्यात आलेली दुसरी भविष्यवाणी न्यायनिवाड्याच्या समाप्तीची, अॅडव्हेंटिझमच्या अंताची, संयुक्त संस्थानांच्या अंताची, आणि जगाच्या अंताची घोषणा करते. त्या दर्शनाचे प्रतिनिधित्व हिंदेकेल नदीने केले होते.

“देवाकडून दानियेलाला प्राप्त झालेला प्रकाश विशेषतः या शेवटच्या दिवसांसाठी देण्यात आला होता. शिनारच्या महान नद्या उलई व हिंदेकेल यांच्या काठी त्याने जी दर्शने पाहिली, ती आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि भाकीत केलेल्या सर्व घटना लवकरच घडून येतील.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

उलईचे दर्शन १७९८ मध्ये उघडण्यात आले आणि ते देवाच्या पवित्रस्थानास व त्याच्या लोकांस उद्देशून आहे. हिंदेकेलचे दर्शन १९८९ मध्ये उघडण्यात आले, जेव्हा, दानियेल अकरावा, चाळीसावे वचन, यामध्ये वर्णन केल्याप्रमाणे, माजी सोव्हिएत संघाचे प्रतिनिधित्व करणारे देश पोपसत्ता व संयुक्त राज्ये यांच्या द्वारे वाहून नेण्यात आले, आणि ते देवाच्या लोकांच्या शत्रूंना उद्देशून आहे. ही दोन्ही दर्शने प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील सात मंडळ्या व सात मुद्रांप्रमाणे कार्य करतात. एक मंडळीचा अंतर्गत इतिहास आहे आणि दुसरे मंडळीचा बाह्य इतिहास आहे, आणि ती दोन्ही संपूर्ण कालावधीत लागू राहतात व “या शेवटल्या दिवसांसाठी” “विशेषतः” आहेत.

परंतु जरी आपल्याला सांगितले जाते की प्रकटीकरणाचे पुस्तक हे मुद्रांकित पुस्तक नाही, तरी आपल्याला हेही सांगितले जाते की ते एक मुद्रांकित पुस्तक आहे.

“प्रकटीकरण हे एक मुद्रांकित पुस्तक आहे, परंतु ते एक उघडलेले पुस्तकही आहे. या पृथ्वीच्या इतिहासातील शेवटच्या दिवसांत घडून येणाऱ्या अद्भुत घटनांची नोंद त्यात आहे. या पुस्तकातील शिकवणी निश्चित आहेत, गूढ व दुर्बोध नाहीत. त्यामध्ये दानियेलमध्ये जशी भविष्यवाणीची तीच रेषा घेतली आहे. काही भविष्यवाण्या देवाने पुनः सांगितल्या आहेत; यावरून त्यांना महत्त्व दिले पाहिजे हे दाखविले आहे. प्रभु ज्या गोष्टी अत्यंत परिणामकारक नाहीत, त्या पुन्हा सांगत नाही.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

प्रकटीकरणाचे पुस्तक उघडले गेले आहे, कारण दानिएलमधील भविष्यवाण्या उघडल्या गेल्या आहेत; आणि दानिएलमध्ये उघड झालेल्या भविष्यवाण्यांच्या ज्या नेमक्या रेषा आहेत, त्याच रेषा प्रकटीकरणामध्येही आढळतात. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात जे सीलबंद ठेवले गेले होते, ते विशेषतः “शेवटच्या दिवसांत” देवाच्या लोकांशी संबंधित असलेल्या प्रकटीकरणातील एका भागाशी निगडित होते. सिस्टर व्हाईट यांनी हे विधान लिहिले तेव्हा, त्यांनी ते लिहिले त्या काळी “सात गडगडाट” सीलबंद होते; म्हणून त्यांनी लिहिले की “ते एक सीलबंद पुस्तक आहे.” त्यांनी असेही म्हटले की दानिएलचे पुस्तक हे “जे पुस्तक सीलबंद होते” असे होते, भूतकाळवाचक रूपात. त्यांच्या दृष्टीने ते 1798 मध्ये उघडले गेले होते.

तिच्या आयुष्यात सात मेघगर्जनांविषयी जे मुद्रांकित ठेवण्यात आले होते, ते केवळ सात मेघगर्जनांनी दर्शविलेल्या भावी घटनांबाबत नव्हते, तर मुख्यत्वे हे होते की “सात मेघगर्जना” अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभाचा आणि अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीचा समांतर संबंध दर्शवितात. “सात मेघगर्जना” येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाचा अर्थ समजून घेण्यासाठी आवश्यक असलेला सर्वात महत्त्वाचा भविष्यवाणीचा नियम प्रकट करित आहेत, आणि त्याचबरोबर देवाच्या स्वभाव व चारित्र्याचा एक गुणधर्मही उघड करित आहेत, म्हणजे तो सर्व गोष्टींचा आदि आणि अंत आहे. भविष्यवाणी हे दर्शविते की देवाच्या स्वभाव व चारित्र्याशी संबंधित सत्यांचा एक हेतुपूर्ण विकास असतो.

येशू, जेव्हा “यहूदाच्या वंशाचा सिंह” म्हणून प्रस्तुत केला जातो, तेव्हा तो इतिहासभर सत्य क्रमशः आणि पद्धतशीर रीतीने प्रकट करीत असताना तो पूर्ण करीत असलेल्या कार्याचे प्रतीक असते. तो भविष्यवाणीचा शब्द त्या काळबिंदूपर्यंत मुद्रांकित करून ठेवतो, जेव्हा तो समजला जावयाचा असतो. तो शिक्षणाच्या उद्देशाने सत्यावर मुद्रा घालतो आणि ती उघडतो. पाल्मोनी म्हणून, येशू अद्भुत गणनाकर्ता आहे, काळाचा स्वामी, जो His-story वर नियंत्रण ठेवतो. अल्फा आणि ओमेगा म्हणून, इतर गोष्टींबरोबरच, तो भाषेचा स्वामी आहे. यहूदाच्या वंशाचा सिंह म्हणून तोच तो आहे जो मनुष्यांना सत्य केव्हा प्रकट केले जाईल यावर नियंत्रण ठेवतो.

प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायात, पहिल्या तीन वचनांनंतर देवत्व तीन स्वतंत्र सत्तारूपांनी मांडलेले आहे.

आशियातील सात मंडळ्यांना योहानाकडून: तुम्हांला कृपा आणि शांती असो,

जो आहे, आणि जो होता, आणि जो येणार आहे, त्याच्याकडून;

आणि त्याच्या सिंहासनासमोर असलेल्या सात आत्म्यांकडून;

आणि येशू ख्रिस्ताकडून, जो विश्वासू साक्षी, मेलेल्यांतून प्रथम जन्मलेला, आणि पृथ्वीवरील राजांचा अधिपती आहे. प्रकटीकरण 1:4, 5.

बायबलच्या शेवटच्या पुस्तकाची प्रस्तावना स्पष्टपणे देवाच्या मंडळीला असा अभिवादन संदेश पाठविते की ज्यामध्ये पिता, आत्मा आणि पुत्र यांची ओळख पटते. देवाच्या वचनाचा शेवट आरंभीची पुनरुक्ती करीत आहे, आणि असे करीत असताना देवत्वाच्या योग्य समजुतीचे महत्त्व अधोरेखित करीत आहे. हे तो त्यांच्यासाठी करीत आहे जे फिलाडेल्फियन असतील आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची रचना करतील. ते अंतिम करारातील लोक आहेत, ज्यांचे प्रतिरूप संपूर्ण कराराच्या इतिहासाच्या रेषांमध्ये आढळत आले आहे. त्या साक्षी, इतर सत्यांबरोबरच, हे सिद्ध करतात की भविष्यवाणीच्या इतिहासभर देव आपल्या स्वभाव आणि चारित्र्याच्या ज्ञानात क्रमशः वाढ घडवून आणण्याचा प्रयत्न करीत आला आहे.

देवाच्या ज्ञानाचा अभाव मनुष्यात असल्याचे बायबलमधील सर्वांत महान प्रतीक म्हणजे फरओ होय, जो मिसराचे प्रतिनिधित्व करीत होता; आणि मिसर हे संपूर्ण जगाचे, म्हणूनच सर्व मानवजातीचे, प्रतीक आहे. तो मार्गचिन्ह अक्षरशः इस्राएलच्या प्रारंभी त्या प्रक्रियेची सुरुवात दर्शवितो, जेव्हा देव आपले नाव प्रगट करण्याचा प्रयत्न करीत होता. अक्षरशः इस्राएलच्या शेवटी, देवाच्या नावावरील तो वाद पुन्हा एकदा उभा राहिला. अक्षरशः इस्राएलच्या शेवटी, येशूने दावीदाचा इतिहास ओळखून व “पहिल्या उल्लेखाचा नियम” उपयोगात आणून यहूदांच्या लाओदिकी अंधत्वाविषयीचे अंतिम विधान दर्शविले. तो काय म्हणत होता हे ते समजू शकले नाहीत, कारण त्यांना अल्फा आणि ओमेगा यांचा नियम ठाऊक नव्हता, तसेच त्यांच्या समोर उभा असलेला अल्फा आणि ओमेगा हाही त्यांना माहीत नव्हता.

आध्यात्मिक इस्राएलच्या प्रारंभी, मोशेच्या इतिहासात प्रतिरूपित झालेला वाद समांतर रीतीने प्रकट होतो. अॅडव्हेंटिझमने “शेवटच्या दिवसांच्या” इतिहासातून प्रवास केला असता, प्राचीन इस्राएलच्या बाबतीत जसे घडले तसेच अल्फा आणि ओमेगा यांविषयी अधिक समजून घेण्याच्या अनेक संधी देण्यात आल्या आहेत. ख्रिस्ताच्या दिवसांत जसे झाले तसेच, अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी असा एक बिंदू येईल की तेथे पुढे अधिक प्रश्न विचारले जाणार नाहीत.

प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायातील त्या परिच्छेदाकडे पुन्हा वळल्यास आपण पाहतो की कृपा व शांती त्या त्याच्याकडून पाठविल्या जातात जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे, तसेच त्या सात आत्म्यांकडून, आणि तसेच येशूकडूनही. देवत्वाचे प्रतिनिधित्व येशू, सात आत्मे, आणि जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे, अशा प्रकारे केलेले आहे; यावरून आपणास हे कळते की “जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे” असे दर्शविलेले गुणविशेष पित्याजवळ आहेत. हे गुणविशेष देवाच्या सनातन स्वरूपाचे प्रतिनिधित्व करतात. तो सदैव अस्तित्वात आहे, आणि

आठव्या व नवव्या वचनांत हाच गुणधर्म स्पष्टपणे येशूला लागू केलेला आहे.

“मी अल्फा आणि ओमेगा आहे, आरंभ आणि अंत आहे,” असे प्रभू म्हणतो, “जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे, तो सर्वशक्तिमान.” मी योहान, जो तुमचा भाऊ आणि क्लेशात, तसेच येशू ख्रिस्ताच्या राज्यात आणि धीरात तुमचा सहभागी आहे, देवाच्या वचनासाठी आणि येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीकरिता पात्मोस नावाच्या बेटावर होतो. प्रभूच्या दिवशी मी आत्म्यात होतो, आणि माझ्या मागून रणशिंगासारखा एक मोठा आवाज ऐकला, जो म्हणत होता, “मी अल्फा आणि ओमेगा, पहिला आणि शेवटचा आहे; आणि जे तू पाहतोस ते एका पुस्तकात लिही, आणि ते आशियातील सात मंडळ्यांकडे पाठव; इफिसुस, स्मुर्ना, पर्गामोस, थ्यातीरा, सार्दिस, फिलादेल्फिया, आणि लाओदिकीया यांच्याकडे.” प्रकटीकरण 1:8-11.

ज्यांच्याकडे येशूची वचने लाल रंगात छापलेली बायबल आहे, त्यांना माहीत आहे की आठव्या आणि अकराव्या वचनांत बोलणारा येशूच आहे. त्या वचनांत येशू स्वतःला “जो आहे, जो होता, आणि जो येणार आहे तो प्रभू” असे संबोधून, पित्याप्रमाणेच स्वतःकडेही अगदी तेच शाश्वत स्वरूप आहे, हे स्पष्ट करतो; आणि येशू पुढे असेही जोडतो की तो “सर्वशक्तिमान” आहे.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाच्या आरंभी, जे पुस्तक हेच घोषित करते की ते येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण आहे, तेथे येशू सर्वप्रथम जे म्हणतो ते असे की तो अल्फा आणि ओमेगा आहे; तोही पित्याप्रमाणेच अनादि-अनंत आहे आणि तोही सर्वशक्तिमान देव आहे. देवाच्या स्वभावाचे हे गुणधर्म प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील येशूकडून आलेले अगदी पहिले शब्द आहेत. हे गुणधर्म त्या अँडव्हेटिस्टांसाठी प्रत्यक्ष अडथळे ठरतात, जे अजूनही देवत्वाविषयीच्या मूळ भूमिकेचे समर्थन करीत आहेत. त्यांचा विश्वास आहे की असा एक काळ होता, जेव्हा पित्याने आपल्या पुत्राला उत्पन्न केले.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाचा शेवट हा प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाच्या आरंभीशी सुसंगत आहे.

दुसऱ्या आगमनाचा उल्लेख देवत्वाच्या वर्णनानंतर येतो. बाविसाव्या अध्यायात आपण पाहतो की पुस्तकाचा शेवट हा पुस्तकाच्या आरंभीशी सुसंगत आहे, आणि बारावा वचन दुसऱ्या आगमनाचा उल्लेख करून पहिल्या अध्यायातील सातव्या वचनाशी समांतर आहे.

आणि पाहा, मी लवकर येत आहे; आणि माझे प्रतिफल माझ्याजवळ आहे, प्रत्येक मनुष्याला त्याच्या कर्माप्रमाणे देण्यासाठी. मी अल्फा आणि ओमेगा, आदि आणि अंत, पहिला आणि शेवटचा आहे. धन्य आहेत ते जे त्याच्या आज्ञा पाळतात, जेणेकरून त्यांना जीवनवृक्षाचा अधिकार लाभावा, आणि ते वेशींतून नगरात प्रवेश करावा. कारण बाहेर कुत्रे, जादूटोणा करणारे, व्यभिचारी, खून करणारे, मूर्तिपूजक, आणि जो कोणी असत्यावर प्रेम करतो व असत्य आचरणात आणतो, ते आहेत. मी येशूने माझा देवदूत पाठविला आहे, की मंडळ्यांमध्ये तुम्हांस या गोष्टींची साक्ष द्यावी. मी दावीदाचे मूळ आणि वंश, आणि तेजस्वी प्रभाततारा आहे. आणि आत्मा व वधू म्हणतात, ये. आणि जो ऐकतो त्याने म्हणावे, ये. आणि ज्याला तहान लागली आहे त्याने येऊ द्यावे. आणि जो कोणी इच्छितो, त्याने जीवनाचे पाणी विनामूल्य घ्यावे. प्रकटीकरण 22:12-17.

दुसऱ्या आगमनाचा उल्लेख केल्यानंतर, येशू जसा प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायात आहे, स्वतःची ओळख अल्फा आणि ओमेगा अशी करून देतो. त्यानंतर, आत्मा मंडळ्यांना जे म्हणतो ते जे ऐकतील आणि जे ऐकणार नाहीत त्यांच्यामधील भेद तो जोडतो. पहिल्या अध्यायातील एक ते तीन वचने यांत चित्रित केलेल्या संप्रेषण प्रक्रियेचा तो उल्लेख करतो, असे दर्शवून की त्याने संदेशासह गब्रिएलला योहानाकडे पाठविले.

मग तो प्राचीन इस्राएलाच्या शेवटी त्याने शास्त्री व फरीसी यांना केलेल्या अंतिम विधानाकडे पुन्हा वळतो. तो प्रकटीकरणामध्ये “शेवटच्या दिवसांतील” लोकांसाठी असे उत्तर देऊन, जे यहुदी त्यांच्या “शेवटच्या दिवसांत” समजू शकले नाहीत, प्रत्यक्ष आणि आध्यात्मिक इस्राएल या दोघांच्या शेवटांना एकमेकांशी जोडतो. तो म्हणतो की तो दावीदाचा मूल (आरंभ) आणि संतती (अंत) आहे. दावीद आणि त्याच्या प्रभूचा विषय हा येशूने वाद घालणाऱ्या यहुदींना केलेले शेवटचे विधान होते, आणि तो शेवटच्या दिवसांतील त्या लोकांसाठीच्या अंतिम घोषणेचे प्रतीक आहे,

जे फिलाडेल्फिया मंडळीला दिलेल्या संदेशानुसार, स्वतःला यहुदी म्हणवितात, परंतु तसे नाहीत.

पाहा, मी सैतानाच्या सभास्थानातील त्यांना—जे स्वतःला यहुदी म्हणवितात, पण तसे नाहीत, तर खोटे बोलतात—असे करीन की ते येतील व तुझ्या पायांपुढे नतमस्तक होतील, आणि मी तुझ्यावर प्रेम केले आहे हे जाणतील. तू माझ्या धीरधरण्याच्या वचनाचे पालन केले आहेस म्हणून, सर्व पृथ्वीवर राहणाऱ्यांची परीक्षा घेण्यासाठी जो मोहाचा काळ येणार आहे, त्यापासून मीही तुला राखीन. प्रकटीकरण ३:९, १०.

जे संतांच्या पायांशी उपासना करतात, ते लाओदिकीयेतील अॅडव्हेंटिस्ट आहेत, ज्यांना प्रभूच्या तोंडातून ओकून टाकण्यात आले आहे.

“तुम्ही असे समजता की जे संतांच्या पायांपुढे उपासना करतात, (Revelation 3:9), त्यांचे शेवटी तारण होईल. येथे मला तुमच्याशी मतभेद करावा लागेल; कारण देवाने मला दाखविले की हा वर्ग जाहीरपणे Adventist असल्याचे मानणाऱ्यांचा होता, जे पतित झाले होते, आणि 'देवाच्या पुत्राला पुन्हा स्वतःसाठी क्रूसावर चढविले, व त्याला उघड लज्जेस पात्र केले.' आणि 'परीक्षेच्या वेळेत,' जी अजून यावयाची आहे, प्रत्येकाचा खरा स्वभाव प्रकट करण्यासाठी, त्यांना कळेल की ते सदासर्वकाळ हरवलेले आहेत; आणि आत्मिक वेदनेने ग्रस्त होऊन, ते संतांच्या पायांपुढे नतमस्तक होतील.” Word to the Little Flock, 12.

बायबल आणि भविष्यवाणीच्या आत्म्यानुसार जे संतांच्या पायांवर उपासना करतात, ते सैतानाच्या सभास्थानाचे सदस्य आहेत. ते स्वतःला यहुदी असल्याचा दावा करतात, परंतु ते तसे नाहीत. फिलाडेल्फिया या मंडळीमध्ये धर्मी अॅडव्हेंटिस्टांना संबोधित करण्यात आले आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे फिलाडेल्फियन आहेत, आणि जे यहुदी असल्याचे म्हणतात, पण तसे नाहीत—ते लाओदिकीयेकर आहेत. “शेवटच्या दिवसांत” विश्वासू लोकांचे दोन वर्ग आहेत, एक म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजार आणि दुसरा म्हणजे जे हुतात्मे आहेत. सात मंडळ्यांपैकी केवळ दोन मंडळ्यांमध्ये कोणतीही ताडना नाही. एक म्हणजे फिलाडेल्फिया, जी त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करते जे कधीही मरत नाहीत; आणि दुसरी म्हणजे स्मूर्णा, जी विश्वासू हुतात्म्यांचे प्रतिनिधित्व करते. हुतात्मे आणि जे मरत नाहीत, स्मूर्णा आणि फिलाडेल्फिया, या सातापैकी एकमेव अशा मंडळ्या आहेत की ज्या त्यांना दिलेल्या संदेशासंबंधी कोणतीही दोषारोपणा जोडलेली नाही. तरीसुद्धा, या दोन्ही मंडळ्यांना अशा लोकांशी सामना करावा लागला ज्यांनी आपण यहुदी असल्याचा दावा केला, पण ते तसे नव्हते. हे असेच आहे, कारण “शेवटच्या दिवसांत” त्या सर्व एकाच मंडळीचे सदस्य आहेत आणि त्याच परिस्थितींना सामोरे जात आहेत—एक वर्ग असा, ज्याचे ठरलेले भाग्य आपल्या रक्ताद्वारे साक्ष देण्याचे आहे, ज्याचे रूपांतर पर्वतावर मोशेद्वारे प्रतिनिधित्व झाले; आणि दुसरा वर्ग असा, ज्याचे प्रतिनिधित्व एलियाने केले, जो कधीही मेला नाही.

स्मूर्णा येथील मंडळीच्या दूतास लिहा; जो पहिला आणि शेवटचा आहे, जो मेला होता आणि जिवंत झाला आहे, तो असे म्हणतो: मला तुझी कृत्ये, क्लेश आणि दारिद्र्य ठारूक आहे (तरीही तू श्रीमंत आहेस); आणि जे स्वतःला यहुदी म्हणवितात, परंतु तसे नाहीत, तर सैतानाची सभास्थान आहेत, त्यांच्या निंदेचेही मला ज्ञान आहे. तू जे दुःख भोगणार आहेस त्यांपैकी कशालाही भिऊ नकोस; पाहा, तुमची परीक्षा व्हावी म्हणून सैतान तुमच्यापैकी काहींना तुरुंगात टाकील; आणि तुम्हांला दहा दिवस क्लेश भोगावा लागेल: मरणापर्यंत विश्वासू राहा, आणि मी तुला जीवनाचा मुकुट देईन. प्रकटीकरण २:८-१०.

येसू स्मिर्ना येथील मंडळीच्या अत्यंत गंभीर परिस्थितीचे वर्णन करीत असताना, तो केवळ एकच सकारात्मक विधान करतो, जेव्हा तो म्हणतो, “but thou art rich,” अशा रीतीने तो त्यांची तुलना सैतानाच्या सभास्थानातील त्या सदस्यांशी करतो, जे धनवान नाहीत. प्रकटीकरणातील जे अॅडव्हेंटिस्ट आहेत आणि आपण धनवान आहोत असे समजतात, परंतु तसे नाहीत, तेच ते यहुदी आहेत जे आपण यहुदी आहोत असे म्हणतात, परंतु तसे नाहीत—कारण ते लाओदिकीयेचे सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट आहेत.

प्रकटीकरणाच्या प्रारंभी देवत्व तीन व्यक्तींमध्ये सादर केलेले आहे, आणि प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाच्या शेवटी येसू व आत्मा यांचा थेट उल्लेख केला आहे, परंतु पित्याचा नाही. यामुळे काही फरक पडत नाही, कारण “ओळीवर ओळ” हे

तत्त्व, “पहिले शेवटचे स्पष्ट करते” या तत्त्वासह संयुक्त होऊन, प्रकटीकरणाच्या शेवटच्या वचनेत पित्याची ओळख मान्य करण्याची मागणी करते; कारण पहिल्या वचनांमध्ये तो तेथे असल्याचे आधीच दर्शविण्यात आलेले आहे. हे योहानाच्या सुवार्तेच्या पहिल्या अध्यायापेक्षा वेगळे नाही, जिथे योहान आत्म्याची थेट ओळख करून देत नाही; तरीही आत्मा तेथे असल्याचे समजले जाते, कारण “आदि मध्ये” हा शब्दप्रयोग प्रथमच लिहिला गेला तेव्हाच आत्मा तेथे होता. योहानाच्या सुवार्तेतील पहिल्या अध्यायातील त्याची साक्ष याच शब्दांनी सुरू होते—“आदि मध्ये.”

“आरंभ” हे एक भविष्यसूचक प्रतीक आहे आणि त्याचे मूल्यांकन भविष्यसूचक नियमांनुसार, ओळीवर ओळ या तत्त्वासह, केले पाहिजे. मोशेचा आरंभ, हा योहानाच्या सुवार्तेतील आरंभ आहे, हा प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाचा आरंभ आहे आणि तोच प्रकटीकरणाचा शेवटही आहे. त्या चार रेषांपैकी दोनदा स्वर्गीय त्रिकुटातील तिन्ही व्यक्ती ओळखल्या जातात, आणि एका रेषेत (योहानाची सुवार्ता) आत्मा कदाचित अनुपस्थित असू शकतो आणि चौथ्या रेषेत पिता अनुपस्थित आहे, परंतु त्या एकत्र आणल्यावर सर्व चारही रेषांत तिन्ही दैवी व्यक्ती प्रतिनिधित्व करतात.

ख्रिस्त पिता प्रकट करण्यासाठी आला, आणि पवित्र आत्मा पुत्र प्रकट करण्यासाठी आला. तिघांनीही अनंतकालीन त्याग केले. पित्याने जगावर इतके प्रेम केले की त्याने येशूला दिले; येशूनेही जगावर इतके प्रेम केले की त्याने, अनंतकाळासाठी, ज्यांना त्याने निर्माण केले त्यांच्या देहधारणेचा स्वीकार स्वतःवर करण्यास संमती दिली. सृष्टीकर्त्याने स्वतःच्या सृष्टीचा भाग होण्याची निवड केली, या कृतीत कोणत्या प्रकारचे दानप्रतिनिधित्व दिसते? देवत्वातील तिसऱ्या व्यक्तीने स्वतःला अर्पण केले, कारण त्याने ‘मानवजात’ म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या सृष्टीत—अनंतकाळभर—निवास करण्याचे स्थान स्वीकारले आहे.

कदाचित याच कारणास्तव पवित्र आत्म्याचा वारंवार देवाच्या लोकांच्या प्रतीकांशी संबंध जोडला जातो. तो देवत्वातील अशी व्यक्ती आहे की जी मानवी सृष्टीबरोबर वास करावयाची आहे. म्हणून, पवित्र शास्त्रांतील पवित्र आत्म्याची प्रतीके बहुधा अशा प्रतीकाद्वारे दर्शविली जातात, जे पवित्र आत्म्याचे किंवा मानवजातीचे प्रतिनिधित्व करतात. प्रारंभी आत्मा पाण्यावर संचार करीत होता.

तो मला म्हणाला, ज्या पाण्यांना तू पाहिलेस, ज्यांवर ती वेश्या बसलेली आहे, ती लोक, आणि जमाव, आणि राष्ट्रे, आणि भाषा आहेत. प्रकटीकरण 17:15.

मोशेने उभारलेल्या पवित्रस्थानातील जे एकमेव फर्निचर होते, ज्याबाबत कारागिरांनी अनुसरण्यासाठी विशिष्ट नमुना तपशीलवार दिलेला नव्हता, ते म्हणजे सात शाखांचे दीपवृक्ष. हा दीपवृक्ष मानवता आणि दैवीत्व यांचा संयोग दर्शवितो. या कारणास्तव, पवित्रस्थानातील अशी एकमेव वस्तू दीपवृक्ष होती, ज्याच्या निर्मितीत मनुष्यांना सहभाग देण्यात आला. ख्रिस्त ज्या सात दीपवृक्षांच्या मध्ये फिरतो, ते सात मंडळ्या म्हणून ओळखले गेले आहेत; तरीही दीपवृक्ष तेलाने प्रज्वलित ठेवला जात होता, जे पवित्र आत्म्याचे प्रतीक आहे, आणि प्रकाशासाठी ज्योतीला धारण करणाऱ्या दिव्यांच्या वात या याजकांच्या वापरून झालेल्या शुभ्र तागवस्त्रांपासून बनविल्या जात असत, जे जगाच्या प्रकाशाप्रमाणे प्रकाशणाऱ्या ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाचे प्रतीक आहे. देवाची प्रजा जगाचा प्रकाश आहे, परंतु तो प्रकाश केवळ पवित्र आत्म्याच्या तेलानेच प्रज्वलित राहतो. शास्त्रवचनांमध्ये पवित्र आत्म्याचे वर्णन करताना त्याचा लोकांशी वारंवार संबंध जोडला जातो.

आणि सिंहासनातून विजा, गर्जना व शब्द निघत होते; आणि सिंहासनासमोर अग्नीचे सात दिवे जळत होते; हेच देवाचे सात आत्मे होत. प्रकटीकरण ४:५.

येथे सात दिवे “देवाचे सात आत्मे” म्हणून ओळखले गेले आहेत, तरी आपल्याला असे सांगितले आहे की सात दीपस्तंभ म्हणजे सात मंडळ्या होत.

ज्या सात ताऱ्यांचे रहस्य तू माझ्या उजव्या हातात पाहिले, आणि जे सात सोन्याचे दिवट्यांचे स्तंभ पाहिले, ते हे आहे: ते सात तारे म्हणजे त्या सात मंडळ्यांचे देवदूत होत; आणि जे सात दिवट्यांचे स्तंभ तू पाहिले, ते सात मंडळ्या होत. प्रकटीकरण १:२०.

सात दिवट्या या सात आत्मेही आहेत आणि त्या देवाची मंडळी आहेत.

आणि मी पाहिले, आणि पाहा, सिंहासनाच्या मध्यभागी, चार प्राण्यांच्या मध्यभागी, आणि वडिलांच्या मध्यभागी, जणू वध केलेला असा एक कोकरू उभा होता; त्याला सात शिंगे आणि सात डोळे होते; हेच देवाचे सात आत्मे आहेत, जे सर्व पृथ्वीवर पाठविले गेले आहेत. प्रकटीकरण ५:६.

सात शिंगे आणि सात नेत्रे हेही पवित्र आत्माच आहेत, जो संपूर्ण पृथ्वीवर पाठविला जातो; आणि जेव्हा एखादा ख्रिस्ती बाप्तिस्मा घेतो, तेव्हा तोही संपूर्ण पृथ्वीवर पाठविला जातो, कारण त्याचा बाप्तिस्मा पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्म्याच्या नावाने झाला आहे. रविवार-कायद्याच्या संकटातील शहीदांवर उच्चारलेल्या आशीर्वादात, आणि 1844 पासून आधुनिक आत्मिक इस्त्राएलमध्ये विश्वासात मरण पावलेल्या त्या सर्वांबाबत, त्यांच्या अंत्यसंस्कारांसाठी स्तुतिवचन पुरविणारा आत्माच आहे, जेव्हा तो असे म्हणतो, “होय,” “जेणेकरून ते आपल्या परिश्रमांपासून विश्रांती घेऊ शकतील,” कारण त्यांच्या परिश्रमांच्या काळात, त्यांनी आपले प्राण अर्पण करेपर्यंत, तो त्यांच्याबरोबर तेथे उपस्थित होता.

आणि मी स्वर्गातून माझ्याशी बोलणारा एक आवाज ऐकला, तो म्हणाला, लिही, येथून पुढे प्रभूमध्ये मरण पावणारे मेलेले धन्य आहेत: होय, आत्मा म्हणतो, की त्यांनी आपल्या परिश्रमांपासून विश्रांती घ्यावी; आणि त्यांची कृत्ये त्यांच्या मागोमाग येतात. प्रकटीकरण 14:13.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाचा शेवट आणि आरंभ, बायबलचा आरंभ, तसेच योहानाच्या सुवार्तेचा आरंभ यांचा विचार करताना, आपल्याला आढळते की देवत्वातील तिन्ही व्यक्ती तेथे प्रतिनिधित्व करीत आहेत; जरी पित्याची उपस्थिती तेथे आहे, हे ओळखीवर ओळ लावण्याच्या तत्त्वाच्या अनुप्रयोगावर आधारित आहे. पुत्र तेथे स्वतःची ओळख अल्फा आणि ओमेगा अशी करून देतो.

जर आपण हे ओळखले की मानवतेचे दैवीत्वाशी असलेले संयोग हे पवित्र आत्मा आणि मानवजात यांचा संयोग आहे, तर पवित्र आत्म्याची प्रतीके मानवजातीच्या प्रतीकांशी एकत्र का गुंफलेली आहेत हे आपण समजू शकतो. ही दृष्टी मनात ठेवून, आपण वारंवार ज्यांचा विचार करीत आलो आहोत त्या दोन “आरंभी”कडे पुन्हा वळतो.

आदिमध्ये देवाने आकाश व पृथ्वी निर्माण केली. आणि पृथ्वी निराकार व शून्य होती; आणि खोल पाण्याच्या पृष्ठभागावर अंधकार होता. आणि देवाचा आत्मा पाण्यांच्या पृष्ठभागावर संचार करीत होता. आणि देव म्हणाला, प्रकाश होवो; आणि प्रकाश झाला. आणि देवाने त्या प्रकाशाकडे पाहिले की तो चांगला आहे; आणि देवाने प्रकाश अंधकारापासून विभक्त केला. उत्पत्ति 1:1-4.

आदि मध्ये वचन होते, आणि वचन देवाजवळ होते, आणि वचन देव होते. तेच आदि मध्ये देवाजवळ होते. सर्व काही त्याच्याद्वारे निर्माण झाले; आणि जे निर्माण झाले त्यांपैकी एकही गोष्ट त्याच्यावाचून निर्माण झाली नाही. त्याच्यामध्ये जीवन होते; आणि ते जीवन मनुष्यांचा प्रकाश होते. आणि प्रकाश अंधारात प्रकाशतो; आणि अंधाराने त्याला ग्रहण केले नाही. योहान 1:1-5.

“आदि काळी” या दोन साक्षींचा उपयोग करून; सर्व गोष्टी निर्माण करणाऱ्या देव-वचनाने स्वतःचे जीवनही अर्पण केले, कारण “त्याच्यामध्ये जीवन होते,” आणि त्याचे जीवन मनुष्यांचा “प्रकाश” होते. निर्माण झालेल्या मनुष्याचा “प्रकाश” म्हणजे निर्माणकर्त्याचे नीतिमत्त्व होय. निर्माणकर्त्याचे नीतिमत्त्व म्हणजे पवित्रस्थानातील दिव्यांतील वात होय.

आणि तिला शुद्ध व शुभ्र अशा बारीक तागाचे वस्त्र परिधान करण्याची परवानगी देण्यात आली; कारण ते बारीक ताग म्हणजे संतांची धार्मिकता होय. प्रकटीकरण 19:18.

वातीला इंधन पुरवणारे तेल हे विश्वासणाऱ्यांच्या जीवनातील पवित्र आत्म्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करते. आरंभी पृथ्वी अंधकारमय होती आणि तेथे प्रकाश नव्हता. त्यानंतर येशूने आपले जीवन, म्हणजे त्याच्यामध्ये असलेले जीवन,

दिले, जेणेकरून मनुष्यमात्रांसाठी प्रकाश असू शकेल.

आणि जे सर्व पृथ्वीवर राहतात ते त्याची उपासना करतील, ज्यांची नावे जगाच्या स्थापनेपासून वध करण्यात आलेल्या कोकराच्या जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेली नाहीत. प्रकटीकरण 13:8.

जेव्हा येशूने मानवजातीसाठी बलिदान होण्याची निवड केली, तेव्हा त्याने आपले जीवन दिले, जेणेकरून मनुष्यांना प्रकाश लाभावा. या दोन उताऱ्यांमध्ये जसे दिसून येते, तसेच जेव्हाही प्रकाश आणला जातो, तेव्हा तो प्रकाश उपासकांचे दोन वर्ग उत्पन्न करतो, ज्यांचे प्रतिनिधित्व प्रकाश आणि अंधकार, दिवसाची मुले किंवा रात्रीची मुले असे केले जाते.

परंतु, बंधूना, तुम्ही अंधारात नाही, की तो दिवस चोराप्रमाणे तुमच्यावर येऊन पडावा. तुम्ही सर्वजण प्रकाशाची मुले आणि दिवसाची मुले आहात; आपण रात्रीचे नाही, किंवा अंधाराचेही नाही. 1 थेस्सलनीकाकरांस 5:4, 5.

जेव्हा आपण पवित्र आत्म्याच्या दिवसाच्या संततीबरोबर असलेला निकटचा अनंतकालीन संबंध ओळखतो, तेव्हा देवाची संतती आणि पवित्र आत्मा या दोघांची प्रतीके इतकी निकट संबंधित का आहेत, हे आपण समजू शकतो. प्रकटीकरणाच्या शेवटच्या उताऱ्यात आपण येशूला अल्फा आणि ओमेगा म्हणून पाहतो; ओळीवर ओळ या तत्त्वाच्या अनुप्रयोगातून आपण पित्याला पाहतो; आणि पवित्र आत्मा स्वतःचे अंतिम प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्व देत आहे, कारण प्राचीन काळातील पवित्र मनुष्य पवित्र आत्म्याने प्रेरित झाल्याप्रमाणे बोलले. उत्पत्तिमध्ये स्वतःविषयीचे त्याचे पहिले विधान त्याला पाण्यावर हालचाल करीत असलेला, किंवा मानवजातीवर हालचाल करीत असलेला, असे दर्शविते; आणि स्वतःविषयीचा त्याचा शेवटचा उल्लेख पुढीलप्रमाणे आहे.

आणि आत्मा व वधू म्हणतात, ये. आणि जो ऐकतो तो म्हणो, ये. आणि जो तहानलेला आहे तो येवो. आणि ज्याची इच्छा आहे, त्याने जीवनाचे पाणी विनामूल्य घ्यावे. प्रकटीकरण 22:17.

आरंभीपासून शेवटपर्यंत पवित्र आत्मा मनुष्यजातीशी संबंधाने ओळखला जातो, कारण दिवसाची मुले दैवीत्व आणि मानवता यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात. यशयाप्रमाणेच पौलही मनुष्य हे पात्रे आहेत, असे दर्शवितो; आणि पवित्रस्थानातील दीपस्तंभांवर अशी पात्रे होती की ज्यांत वात ठेवली जात असे, आणि त्या पात्रांकडे तेल खाली येत असे, जे ख्रिस्ताचे धार्मिकत्व असलेल्या प्रकाशाचे प्रकटीकरण करण्यासाठी आवश्यक इंधन पुरवित असे. आपण पवित्र आत्म्याची पात्रे आहोत—ईश्वरत्वातील तिसरे व्यक्तिमत्त्व—ज्याची ओळख देवाच्या वचनाच्या आरंभापासून शेवटपर्यंत करण्यात आलेली आहे, आणि आत्म्याच्या भविष्यवाणीच्या लेखनांतही तितक्याच स्पष्टपणे करण्यात आलेली आहे.

अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी आणि शेवटी पूर्ण झालेल्या दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशात दोन वेगळे संदेश आहेत; एक मंडळीसाठी आणि एक जगासाठी.